

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conversio Peccatoris, Seu Modus quo Peccator communiter resurgit ad justitiam.

Lefelon, Antoine

Bruxellis, 1675

Caput II.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9433

CAPUT II.

Utrum Scripturae quas profert Appendix, isti fidei probandae sufficiant?

DUplex profert Appendix Christi testimonium quo nixus rectè se putat huiusmodi fidem asserere; duplex item ponit *num. 241.* unum è Proverbiis, alterum ex Apocalypsi. Hæc nunc quantum probandæ isti fidei faciant, inquiramus. Itaque à posteriori quod Appendici est primum, exordiamur.

Scriptura, ait, docet Deum suam gratiam semper offerre peccatoribus, & quod ipsos continuò vocet, & invitet ad penitentiam, imò stet sine cessatione ad ostium cordis ipsorum, & pulsans: Ego sto ad ostium, & pulso, tantum debent aperire per consensum liberi arbitrii, ut gratiam conversionis accipiant.

Imprimis has particulas, *semper, continuò*, quibus omnis argumenti ejus vis innititur, nusquam in Scriptura ad præsens propositum, hic Auctor invenit; nusquam dictum est: *Ego sine cessatione sto ad ostium & pulso.*

Deinde qualiter quæ hîc dicit intelligat, ignoro, Erit fortassis qui hæc ita accipienda

cipienda judicabit, quòd ad omnium corda Deus cum auxilio gratiæ suæ incessanter stet paratus, quem innatâ arbitrii sui virtute volendo atque ita cor aperiendo, quis intromittit, ejusque gratiam consequitur. Ast hoc non est Catholicum dogma, sed ut notat Bellarminus, Cas-
 fiani & Fausti reprobandus error, quem communiter Semipelagianis tribuit sanctus Prosper, ipsis dicens:

Tom. 4. contro-
 trov. 3. lib.
 2. cap. 1.
 & 6.

*Gratia quâ Christi populus sumus, hoc colibetur
 Limite vobiscum, & formam hanc adscribitis illi:
 Ut cunctos vocet illa quidem, invitetque: nec ullum
 Præteriens, studeat communem adferre salutem
 Omnibus, & totum peccato absolvere mundum:
 Sed proprio quemque arbitrio parere vocanti,
 Iudicioque suo motâ se extendere mente
 Ad lucem oblatam, quæ se non substrahat ulli,
 Sed cupidos recti juret, illustretque volentes*

Carm. de in-
 grat. c. 10.

Ab isto eorum errore ut liberi simus, inconcussè tenendum est, non ita ad omnium corda Deum stare, & pulsare, ut expectet, qui aperire ipsumque intromittere velit, cui gratiæ suæ auxilium largiatur: sed ipse potius miserendo prævenit nos, & ut ei aperire velimus, gratiæ suæ dono infundit, qui aperuit cor Ly-
 diæ intendere his quæ dicebantur à Paulo.

Acto. 16.
 v. 14.

§. I.

Quo sensu Dominus Deus stet ad ostium cordis pulsans ?

*Ioan. 14.
vers. 23.*

ITaque alio sensu intelligendus est Dominus stare ad ostium cordis, nempè quia paratus est, ut alibi ait: *Si quis eum diligit, ejusque mandata custodit, ad eum venire, & mansionem apud eum facere.* Pulsat autem cum sive per elementorum contemplationem, sive per Scripturarum cognitionem, sive per Ministrorum suorum cohortationem, aliosve innumeros modos, ad sui dilectionem mandatorumque observantiam nos invitat. Ad hanc pulsationem etiam pertinet illa vocatio, quâ nos Deus, ut ait D. Augustinus, *vocat undique ad correctionem, vocat undique ad penitentiam, vocat beneficiis creaturæ, vocat impertiendo tempus vivendi, vocat per lectorem, vocat per tractatorem, vocat per intimam cogitationem, vocat per flagellum correptionis, vocat per misericordiam consolationis.* Verùm incassa est hæc omnis pulsatio, nisi prævenientis gratiæ auxilio, affectum aperiendi, hoc est, diligendi in nobis ipse generarit.

In Ps. 102.

§. II.

§. II.

*Sunt quibus cor pulsatur exterius, quibus tamen
deest interiùs gratia conversionis ab Auctore
Appendicis descripta.*

E Sse autem quibus hoc modo cordis
ostium pulsatur exterius, nec tamen
Dei gratiâ cui dumtaxat consentiendum
est, aperitur interiùs, ex iis maximé di-
scimus quos in Scripturis, ut suprâ com-
memoratum est, ad vocem monentis le-
gimus excœcari, & obdurari. *In sacra*
Scriptura, ait S. Thomas, consuetum est di-
ci, quod Deus aliquando indurat vel excœcat, ex
hoc quod gratiam non largitur per quam emollia-
tur & videat. Sæpius id accidere agnovit
atque asseruit Romanus Pontifex, atque
egregius Ecclesiæ Doctor S. Gregorius:
Plerumque fit, inquit, ut cum audientis cor,
exigentibus culpis, omnipotentis Dei gratiâ non
repletur, incassum exterius à Predicatore mo-
neatur: quia mutum est os omne quod loquitur,
si ille interiùs in corde non clamet, qui aspirat ver-
ba que audiuntur. Hinc Propheta ait: Nisi
Dominus edificaverit domum, in vanum laborant
qui & dificent eam. Hinc Salomon dicit: Con-
sidera opera Dei, quod nemo possit corrigere quem
ille despexerit. Nec mirum si à corde reprobo
Præ-

*Comment. in
cap. 7. &c.
6. lect. 4.
num. 6.*

*Lib. II.
moral. c. 5.*

*Predicator minimè audiatur, dum nonnunquam
& ipse quoque Dominus in his quæ loquitur re-
sistentium moribus impugnatur. Hinc est quod
Cain divinâ voce admoneri potuit, & mutari non
potuit: quia exigente culpâ malitiæ, jam intus
Deus cor reliquerat, cui foris ad testimonium
verba faciebat. Nihil itaque hic textus pro-
bat prætensam ab Appendice fidem.*

§. III.

*Aliis Scripturæ locis abutitur ad stabiliendam
dictam Gratiam.*

S Ed pergit: Hoc confirmatur ex cap. I,
Proverb. ubi Deus dicit peccatoribus: Con-
vertimini ad correptionem meam, & proferam
vobis spiritum meum, seu gratiam veræ peniten-
tiæ. Confirmari hinc vult, quod superius
dixerat: tantum debent (peccatores) ape-
rire per consensum liberi arbitrii, ut gratiam
conversionis accipiant, ut proinde convertere
se ad correptionem Dei sit huic Auctori,
aperire per consensum liberi arbitrii;
Atque hac conversione, sive apertio-
ne per consensum liberi arbitrii peni-
tentiæ gratiam omnibus ultrò oblatam
qui volunt accipiant; ac per hoc, illa con-
versio sive apertio per consensum liberi
arbitrii prior est gratiæ acceptione, &

non

non est ex gratia, cum ejus accipiendæ sit causa vel meritum.

Hoc si hic auctor non sentit, viderit quomodo sua hîc & alibi dicta defendat, ego nolim contendere: dum indubitato constat, isto modo propositum Scripturæ testimonium intelligi non posse. Sic quippe ipsius justificationis exordium in adultis non, sicut declarat Tridentina *Sess. 6. c. 5.* Synodus, à Dei per Jesum Christum præveniente gratia, sed, uti dogmatizat Semipelagianus, à libero arbitrio cor Deo, ut ejus gratiam recipiat, aperiente fumeretur. Ut jam *voluntas hominis divina gratie sibi pariat opem, non gratia sibi humanam subjiciat voluntatem*: Quod Semipelagianorum dogma, jam olim ut *per-versissimum* reprobavit S. Prosper. Hoc enim modo, gratia jam non est gratia, quia non gratis data, sed operibus, hoc est, isti cordis apertioni reddita; uti enim argumentatur Apostolus: *Reliquia secundum electionem gratie salva facta sunt; si autem gratia, jam non ex operibus; alioquin gratia jam non est gratia.* Hinc merito adversus eosdem Semipelagianos S. Fulgentius: *Si vero, ait, secundum opinionem illorum, nostrum est velle credere, (aut pulcherrimo Deo cordis ostium aperire) prius-*

Epist. ad August.

Epist. ad Rom. c. 11. vers. 5-6.

L. de incar. & grat. D. N. I. C. c. 18.

B

quam

18 C O N V E R S I O

quam nos Dei gratia incipiat adjuvare, injustè gratia dicitur, quia non gratis datur homini, sed bonæ retribuitur voluntati. Hanc enim (sicut illi volunt) gratia in nobis invenit, quam ipsa non dedit, imo si sic est, nos priores Deo voluntatem damus, atque ita gratiam non miseratione tribuentis, sed æquitate Dei retribuētis accipimus. Verumtamen quis prior dedit illi, & retribuetur ei? nemo utique.

Itaque procul dubio convertentibus se ad correptionem suam, profert Deus, sicut promisit Spiritum suum, sed ut sese convertant ille tribuit, cui per Prophetam dicitur:

Jerem. 31.
v. 18. 19. *converte me, & convertar: quia tu Dominus Deus meus. Postquam enim convertisti me, egi pœnitentiam: & postquam ostendisti mihi, percussi femur meum. Item per alium: Deus tu conversus, sive ut in Ecclesiastico legitur officio, Deus tu convertens vivificabis nos. Ac per hoc Dei misericordia non solum necesse est nos subsequatur dum benè volentes adjuvat, sed etiam præveniat ut non benè volentibus atque ita nihil benè merentibus, gratis gratiam donet, & bonæ voluntatis exordium in ipsis operetur. PRÆVENIT MISERICORDIA, ait idem præclarus Antistes, liberum hominis arbitrium, dum in nondum benè volente, sola operatur exordium bonæ voluntatis, SUBSEQUITUR*

dum

PECCATORIS. 19

dum benè volenti subministrat auxilium, ut benè operando perveniat ad bonæ voluntatis effectum. Misericordia igitur præveniens, cooperaturam sibi hominis voluntatem sola præparat, subsequens autem cooperantem sibi voluntatem juvat. Itaque præveniens in tenebris hominem constitutum, gratis educit ad lucem, non solum admonendo extrinsecus, sed & intrinsecus illuminationis gratiam largiendo. DOMINUS ENIM ILLUMINAT CÆCOS.

S. I V.

Perperam allegatur locus Scripturæ ut dicta gratia probetur omnibus adesse in vita & aliquibus deesse in extremis.

PROsequitur deindè Appendix: *Quod autem hanc gratiam semper offerat in vita, & sæpè neget in extremis, probant verba sequentia: quia vocavi & renuistis: extendi manum meam, & non fuit qui aspiceret: despexistis omne consilium meum, & increpationes meas neglexistis: ego quoque in interitu vestro ridebo, &c.*

Peccatores hoc loco arguit Deus, aut arguendos prædicit, quod sibi vocanti non fuerint obsecuti, id enim voluntatis eorum vitium est, ipsisque adscribendum. Neminem tamen usquam peccatorum in

Ad Capit. ta, ut loquitur S. Prosper, *Relinquit à Deo*
 Gall. sent. *ac sibi ac deceptoribus tradi*, neque hîc dicitur,
 11. neque ex dictis vel apparenter licet con-
 cludi; minus verò hinc conficitur, om-
 nibus peccatoribus pœnitentiæ gratiam
 sic semper in vita offerri, ut precibus piis-
 que laboribus requirenda non sit, sed ut
 vult Appendix, *illi dumtaxat consentiendum*.
 Ac per hoc nullo modo, hoc testimonio
 prætensum fidei dogma stabilitur.

§. V.

*Frustra huc allegantur loca quædam ex
 Evangelio.*

Venio nunc ad testimonia quæ de
 Evangelio sumpsit, & quibus præ-
 cipuè vult inniti: primum est ubi Chri-
 stus omnes ad se vocat; *venite ad me omnes
 qui laboratis & onerati estis, & ego reficiam
 vos*. Alterum ubi hortatur ad pœniten-
 tiam. Verum nec his aliquid efficitur.
 Nam Judaicum populum immediatè his
 verbis Christus fuerat allocutus, & ta-
 men etiam post hanc vocationem & ad-
 hortationem plurimis eorum non datum
 pœnitentiæ donum, cui *dumtaxat* esset
 Ad Rom. *consentiendum*, ex Apostolo discimus, qui
 6. 11. v. 7. *consentiendum*, ex Apostolo discimus, qui
 8. paucas

PECCATORIS. 21

paucas hujus populi reliquias electione gratiæ dicit salvatas: *cæteri, ait, excæcati sunt, sicut scriptum est: dedit illis Deus spiritum compunctionis, oculos ut non videant, & aures ut non audiant usque in hodiernum diem.* Quam cordis cœcitatem & duritiam nostro etiam tempore in hoc populo permanere videmus & dolemus. His autem quos Deus indurat & excæcat non tribui gratiam, per quam emolliantur & videant, jam suprâ ex S. Thoma audivimus. Similiter jam omnes Christus adhortatus fuerat, cum tamen quibusdam peccatoribus idem Apostolus, nondum à Deo datam 2. ad Tim. c. 2. v. 25. indicat pœnitentiam, cum eam adhuc exspectet dandam; quin etiam an eis danda 26. sit, sibi indicat esse ambiguum.

Non debuit itaque Appendicis Auctor sine ulla Ecclesiæ definitione contra sensum S.S. Doctorum nullo (aut si sit rarus est, & ignotus) classico Theologo sibi consentiente, ex his Scripturis nihil propositum probantibus, novum fidei dogma producere. Intelligat Catholicam fidem non minus additione, quàm diminutione corrumpi. *Vna est, ait S. Pontifex Leo, vera, singularis, perfecta, inviolabilis, catholica fides, cui nihil addi, nec minui potest.* Epist. 83.

§. V I.

Cæteris paribus, Deus gratias suas liberaliùs distribuit peccatoribus Ecclesiæ compagi adherentibus, quàm indè abscedentibus. Sed nihil hinc sequitur pro ante dicta Gratia, ab hoc Auctore asserta.

COeterùm non negavero, peccatores adhuc Ecclesiæ compagi coherentes, præ iis qui foris sunt, amplius & frequentius cœlestis gratiæ rore aspergi: cum enim Ecclesia corpus sit Christi, *in asperionem sanguinis* ejus convocata, atque illi vitalis & irradiantis gratiæ influxus à capite suo Christo, cui unita est subministratur; hujus influxûs & ipsi dum membra ejus permanent, præ aliis fiunt participes. Hinc fides, hinc fraternitatis amor, quo reliquis coherent Ecclesiæ membris, in eis perdurant: hinc piè interdum compuncti, quamvis cupiditates suas omninò deserere nondum statuunt, ac per hoc dorsum quodammodo Deo habeant obversum, subinde tamen ut appositè Augustinus, vel retorto collo ad illum conantur respicere, sibi que in peccatis displicent, ac bonos diligentes, iis se dolent dissimiles: hæc & ejusmodi
alia

*1. Petr. c.
1. v. 2.*

*Quest. 11.
in Matth.*

alia, gratiæ in ipsis effectus sunt. Verùm
 alia gratia est, eaque potentior, quâ Deus
aufert cor lapideum de carne nostra, & dat cor Ser. 1. in
carneum: id est, ait Bernardus, *non durum,* dedicat. Ecc.
non obstinatum, non Judaicum, sed pium, sed
mansuetum, sed tractabile, sed devotum. Hac
 carent, quamdiu cupiditatibus suis obse-
 quentes, imperanti Deo nolunt se sub-
 dere.

In quantum tamen divinæ gratiæ par-
 ticipes effecti sunt, habent quo proficere
 possunt, & illam potentiolem, quæ cor
 ipsorum molliat atque immutet, peten-
 do, quærendo, atque pulsando, pièque
 laborando impetrare. Et quia hinc sum-
 ma rei pendet ipsorum, nihil eis pro hac
 consequenda, uti à Manuductione rectè
 assertum est, sed ab hoc Auctore non re-
 ctè improbatum, arduum nimis debet
 aut difficile videri. Non hîc sese malâ se-
 curitate in iniquitatibus suis lactent nec
 putent, tametsi eis, quousque libuerit
 fuerint obsecuti, non tamen hac ope gra-
 tiæ destituendos. *Terra enim,* ut ad eorum
 terrorem dicit Apostolus, *sæpe venientem* Epist. ad
super se bibens imbrem proferens autem spinas & Hebr. c. 6.
tribulos reproba est & maledicto proxima: cujus v. 7. 8.
consummatio in combustionem. Quod illis
 accidit de quibus alibi ait: *Eo quod chari-*

24 C O N V E R S I O

2. ad *Theff.* tatem veritatis non reperiunt, ut salvi fierent, c. 2. v. 10. ideo mittet illis Deus operationem erroris ut credant mendacio & judicentur omnes, qui non crediderunt veritati, sed consenserunt iniquitati.

C A P U T III.

An Deus gratiam veræ pœnitentiæ cui libet peccatori semper offerat in vita, & sæpè neget in extremis?

Item an cum hoc benè consistat, quod si eam aliquando negaret in vita, hortaretur ad impossibile?

QUAMVIS Appendicis author, ut vidimus, fidei esse velit, omnibus peccatoribus gratiam veræ pœnitentiæ offerri à Deo: Unam tamen num. 241. profert exceptionem, dum eam maximo peccatorum numero usque ad vitæ terminum in peccatis suis perdurantium, in extremis confitetur denegari. Hanc exceptionem non abnuo: Nam *revera, si benè memini, ait D. Bernardus, Ser. 38. ex parvis sive in toto canone Scripturarum, unum latronem Ser. 75. de invenies sic salvatum. Non tamen cuiquam dispersis.* salutis spes adimenda est, nam uti ibidem subjungit: Spiritus non modo, ubi vult, sed quando vult, spirat, nec ei difficile est de subito perfectam dare contritionem cordis, quam vix multo